

David Madfí (Barcelona, 1971) acaba de publicar "Democràcia a sang freda" (L'arquer). L'impulsor del famós DVD de la campanya electoral de CiU al Parlament analitza amb el seu estil particular els darrers anys de la política catalana. Reproduïm precisament un fragment del llibre que explica la proposta de CDC de la 'casa gran' del catalanisme i la necessitat de regenerar la política.

La reforma de la política i la Casa Gran del Catalanisme. He identificat la pèrdua de qualitat política i democràtica com el gran detonant de la dolça decadència, com el turbo que ha fet baixar el país a una situació de segona divisió. Per tant, el nou despertar del catalanisme ha de liderar i assumir el compromís amb els catalans d'eleva la qualitat democràtica. Per complir aquest objectiu hi ha dos aspectes que em semblen crucials, tornar a casar governs i urnes, i dignificar la política i els polítics.

Tornar a casar el govern amb les urnes requereix un nou pacte polític de joc net, per eradicar la llei de la selva de les pràctiques habituals de la política catalana. Els partits polítics han de fer una reflexió de les conseqüències que aquestes pràctiques comporten, en termes de percepció de qualitat, de decepció i de menfotisme. Un pacte entre els dos grans partits per respectar el criteri de la llista més votada seria la manera més crucial i més ràpida de solucionar el problema i l'avantsala d'una reforma electoral. Aplicant un càlcul de probabilitats, el més probable és que el PSC, si no és per protegir un bé superior, es negui a un pacte d'aquestes característiques.

La pirateria té beneficiaris i genera addicció, perquè durant un temps ajuda a crear ficcions i a evitar crueltats d'índole personal. Els actuals dirigents socialistes agafats al poder, fusionats amb el poder, i sense projecte, saben que amb un pacte de joc net Montilla i el seu equip ho tindrien malament. Sigui com sigui, aquest pacte ha d'estar com a principi en les propostes del catalanisme. El catalanisme és el pri-

La casa gran a sang freda

«m considero un vicís de la política i crec que es una activitat noble, alhora que, sorint, dura i ingrata.»

David Madfí
Democràcia a sang freda

Les interioritats de la política catalana

mer interessat en el restabliment de la qualitat democràtica i el joc net, i ha de demostrar la seva superioritat moral en tot moment.

Per això, el catalanisme ha d'impulsar un canvi electoral que, entre altres coses, consagri el respecte al criteri de la llista més votada. Hi ha diversos sistemes que poden permetre assolir aquest objectiu. Personalment, m'inclino per un sistema que sigui impecable des

del punt de vista democràtic i que atorgui a la ciutadania la capacitat de cimentar els pactes, per ella mateixa amb transparència. És per això que proposo un sistema electoral amb una primera volta semblant a l'actual, és a dir, l'elecció de llistes electorals en quatre circumscripcions, o en vegueries si es tirés endavant el projecte, que configuri la composició parlamentària.

Del resultat, en sortiria un encàrrec del president del Parlament al cap a la llista més votada, de buscar suports per obtenir la investidura. Amb aquest encàrrec, si el partit a qui correspon la llista més votada no pogués formar una majoria parlamentària que li permetés la investidura, el president del Parlament dissoldria de nou la cambra i convocaria una segona volta, en què els dos partits més votats sortirien amb una prima a través de fer més majoritària l'atribució d'escons per a cada circumscripció electoral. Aquest sistema, de doble volta catalana, permetria combinar un règim parlamentari amb el respecte a la llista més votada, i en última instància que sigui el ciutadà qui avaluï els pactes necessària. Sé que la proposta comporta complexitat legal, però els principis i el funcionament són impecablement democràtics i lògics per garantir l'objectiu.

El segon element per incrementar la qualitat democràtica, tal com ho veig, passa per obrir les finestres de la política, fer-la més permeable i incorporar molta gent que es voldria involucrar a dedicar uns anys a algun projecte polític i retornar a l'activitat privada amb naturalitat. [...]

Fer política és una actitud cívica de per vida, fer política professional hauria de ser temporal, per a moltes persones. Tal com està estructurat el nostre sistema polític, la meritocràcia és gairebé impossible. Per atraure els millors, aquells que estarien disposats a dedicar una part de la seva vida a treballar pel bé general, caldria abandonar la hipocresia i el fariseisme actual, abordar de ple el debat dels costos democràtics i obrir la caixa de pandora del sou d'aquests professionals. La pregunta és: què està disposada a pagar una societat per la qualitat i el prestigi dels seus dirigents polítics? [...]

Crec profundament en la meritocràcia davant la llei del chusco. A mi em sembla

que un país també es mesura per la qualitat dels seus polítics i que, en temps de normalitat, als qui tenen les màximes responsabilitats socials se'ls pot demanar sacrificis, però no una actitud heroica permanent. Què pagaria vostè perquè per cada Montilla que es dedica a la política s'hi dediquessin dos Artur Mas, dos Jordi Pujol, dos Felipe González, dos Sarkozy, dos Tony Blair, dos Churchill o dos Roosevelt? Jo, bastant.

Quan Pujol es va inventar el projecte de Convergència Democràtica de Catalunya va conceptualitzar un projecte polític basant-se en la idea de sumar les tres grans ideologies que havien configurat l'Europa de després de la Segona Guerra Mundial: la socialdemocràcia, el liberalisme i la democràcia cristiana; totes elles cimentades pel nacionalisme. La idea del pal de paller cerca la imatge gràfica del reagrupament al voltant d'allò que és central. El concepte de la casa gran d'Artur Mas, i de la nova generació de convergents, és clarament una evolució de l'antic pal de paller. La casa gran

JORDI PUJOL

afegeix confort al projecte polític, i n'eixampla l'univers que en pot formar part. En el procés d'eixamplar el nacionalisme, Convergència aposta clarament per sumar noves sensibilitats i actituds al projecte. A la casa gran, no tan sols hi ha de tenir cabuda els socialdemòcrates catalanistes, els liberals catalanistes i els demòcrata-cristians catalanistes, a més s'hi han d'incorporar els sobiranistes purs, els qui es mouen per la solidaritat internacional, els qui aprecien per sobre de tot el valor de la modernitat, els qui

tenen una visió empresarial i els qui tenen una visió social, els qui estan inquietats amb el canvi climàtic i els qui no, i en definitiva tots aquells que estimen Catalunya i estan disposats a fer alguna cosa pel seu país. Amb el projecte de la casa gran del catalanisme, Convergència torna a la idea de moviment social poderós en què el partit és l'organització, però l'important és el moviment cívic sobre el qual reposa aquest partit.

Des del punt de vista polític, la globalització també impactarà en les estructures dels partits. En la mesura que es vagin consolidant les estructures supranacionals, els papers dels partits internacionals aniran creixent. La casa gran del catalanisme és una adaptació evolutiva envers aquest escenari de futur. En crear aquest instrument, Convergència demostra una visió de futur a l'avançada que cap altra organització de l'espectre català intueix. Estic convençut que el projecte catalanista té en la casa gran del catalanisme el millor instrument polític per fer avançar la nació."

El Port de Barcelona

El Port solució d'Europa al Mediterrani

El Port de Barcelona s'ha convertit en el port líder del Mediterrani: 46 milions de tones de tràfic total, 2,3 milions de contenidors, 800.000 vehicles, 88 línies regulars servides per 186 operadors, el primer port de creuers d'Europa amb 1,4 milions de passatgers i 7 terminals.

Ara, el Port de Barcelona afronta una nova etapa de creixement terrestre i marítim, marcada per l'ampliació de les seves instal·lacions i de la superfície destinada a activitats logístiques. Amb la generació de nous espais i la millora de les connexions viàries i ferroviàries el Port de Barcelona consolida la seva posició de *hub* europeu.